

Babalar GünümüŖ Bugün Lakin Sen Yoksun

– M.Nihat Malkoç · 21 Haziran 2009

M.NİHAT MALKOÇ

Babalar günü kutlanıyor, herkes babasına bir şeyler almanın telaşı içerisinde... Oysa sen benden çok uzaklardasın... Toprağının yanındayım ama teninin sıcaklığından mahrumum. Güller rengini kaybetmiş, toprak karasını alnımıza çalmış. Ŗimdi bu sessizlik ortasında hem yakınız, hem de çok uzağız birbirimize... Aradan tam üç yıl geçti. Sene 2004...Mayısın 18'i...Ŗairin dediğı gibi bir tel koptu ahenk ebediyen kesildi. Üç yıldan beri yüzünü göremiyorum, elini tutamıyorum, yerini soramıyorum, seni unutamıyorum. Dudaklarımdan sana dair duygular dizelere dönüşüyor. Yalnızlık, sözcüklerin ve sözlüklerin kalbine iniyor:

"Sen gittin gideli ruhum tarumar
İnsanlar cihandan acep ne umar?
Terk edilen için ömür bir kumar
O gün bugün günler geçmiyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!"

Üç yıl evvel, bir 19 Mayıs arifesinde herkes bayrama hazırlanırken benim yüreğime har düştü. 19 Mayıs günü bayram olduğunu hatırlamadım bile... Sen bir gençlik bayramında aramızdan ayrılmıştın. Bir elveda bile demeden ötelere göçmüştün. Bir aylık tedavi süreci evde son bulmuştu. Ötelere göçmüştün bir kuş gibi... Geride kalanlar peşinden bakakalmıştı. Yetmiş yaşındaydın ebediyete irtihal ettiğın gün... "Yaş otuz beş yolun yarısı eder/Dante gibi ortasındayız ömrün" demişti Cahit Sıtkı... Ŗairin dediğini tescil etmiştin ölümünle. Yaz gelmişti, çiçekler açmıştı. Dallar meyveye durmuştu ama yürek yaralanmıştı, ne fayda... Dillerden dökülen ateş gibi yakıcı sözler gözyaşlarıyla birleşip yürekte buharlaşmıştı:

"Bir gönülün merkezine har düřtü
Yaz ortası yüreğime kar düştü
Hayalimde yüceleşen yâr düřtü
Hüzün bedenimden göçmüyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!"

Seneler ne de çabuk geçiyor. Fakat geçen zaman sana olan hasretimizi hiç azaltmıyor. Aksine her geçen gün hasretimiz katlanıyor. Dünyanın neşesi ve ışığı söndü penceremizde... Güneş eskisi kadar ısıtmıyor tenimizi. Kendime olan güvenim ve geleceğe dair umutlarım eskisi kadar tatmin edici değıl. Arka dağımdın sen... Senin bence zamansız göçün umut dağılarıma karların yağmasına yol açtı. Ruhum yaralandı dört bir yerinden. Tatlı esintiler yerini şiddetli fırtınalara bıraktı. Baharın güzelliğı gönül

coğrafyamıza uğramaz oldu. Geçen zaman, acılı hissiyatımızın üstünü örtmedi. Dizelerim duygularıma tercüman oldu:

"Hasret kaldık, aylar geçti sesine
Bülbüller ram olur gül nefesine
Ruhun veda etti ten kafesine
Beden Azrail'den kaçmıyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!"

Mayıslar içimi acıtıyor senden sonra... Bayramın arifesi, bayram neşesini alıp götürüyor. Şimdi büyük bir boşluğun ve yalnızlığın içindeyim. Kış ortasında yorganı üzerinden alınmış körpe bir çocuk gibiyim. Hayat devam etse de büyük bir gedik açılmış kalbimin orta yerinde. Yaşama zevkim düne kıyasla sönmüş bir volkan gibi... Elim başıma yetmiyor, ayaklarım bedenimi taşıyor. Bakışlarım daha bir ürkek, çekingen, tereddütlü... Kederlerin harmanı almış başını göğe yükseliyor. Topladığım dağ menekşeleri ellerimde kalmış, titrek ve ürkek bakışlarım vuslatın yolunu gözlüyor. Gözbebeklerimdeki yorgun bakışlar gittikçe ağırlaşıyor; kurşun misali içimi acıtıyor. Şafaklar daha bir kızıl doğuyor içimize. Güneşin baygın kızılığ, melali yudum yudum içiriyor gönlümüze. Yokluğunu, bıraktığın izlerle doldurmanın gayretiyle günlerimi zaman değirmeninde öğütüyorum.

Babalar günü her ne kadar ticari amaçlı bir gün olsa da kişiler bu günde babalarını hatırlıyor, onların gönlünü alıyor. Ben bu heyecandan mahrumum şimdi... Hediye alacağım, hâl hatır soracağım bir babam, bir arka dağım yok dünyada. O şimdi bambaşka bir dünyada, bizce bilinmeyen bir ortamda zaman ötesinde yaşıyor. Bu hayat, dünyada yaşananlara hiç benzemiyor. Gidenler geri dönmüyor, geride kalanlar kaybettikleri değerleri bir daha göremiyor. Ancak kıyametten sonra Allah'ın uygun görmesi halinde dostlar birbirine kavuşabiliyor. Bir zamanlar yanımızda, yakınımızda olanlar artık düşlerimizde yaşıyorlar. Babamı kaybetmenin getirdiği ruh burkuntularımı bir şiirimde şu ifadelerle dile getirmiştım:

"Rengârenk bahardın, ağır kış oldun
Gerçek idin, şimdi bize düş oldun
Gözden akan bir damlacık yaş oldun
Gögümdeki kuşlar uçmuyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!"

Sana olan vefa borcumuzu nasıl öderiz baba?... Sen ki çocukların namerde muhtaç olmasın diye gurbet ellerde yapayalnız kalmaya rıza göstermiştin. Can parçalarını aydınlatmak için mum misali yanmayı göze almıştın. Onlar üşümesin diye uzak dağlardan odunları sırtlayıp getirirdin. Ter su olup boşalırdı alnından. Fakat bu, helal peşinde koşan bir babanın onur teriydi. Okuma yazmayı ancak bilirdin. Âlim değildin ama her halden anlardın. Yetmiş yılını sıkıntılar içinde geçersen de hayata küsmedin hiçbir zaman. Hep Rabbinin önünde secde ettin. Şükürün pınarlarından doldurdun tasını. Şimdi şükredenlerin safında

nimetlenenler arasındasın inşallah... Dizelerim ruhaniyetini tasvir ederken acziyete düşüyor:

"Cennette saraylar, cehennemde nar
Kimine ağır kış, kimine bahar
Vuslat ötelerde, bize hasret var
Ömür bize ışık saçmıyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!"

Adını unutturmuyor hayırların, yaşıyor seni Hak için verdiklerin... Kabrinin hemen yukarısında günde beş kez semaları aydınlatan ezanlar, ruhunu rahatlatıyor muhakkak... Dünyada hayır için verilenler götürülüyor ebediyete... Onlar mamur ediyor yalnız ve çıplak ruhları. Veren ellerde güller açıyor. Bu dünyada bıraktıkların sana ulaşmıyor. Çünkü kişinin eliyle verdiğidir muteber olan. Seni sonsuzluğa uğurladık, dünya kapıları kapandı senin için. Seni anlatmak için kelime seçmekte zorlanıyorum. Umudun dağları karla kapandı neyleyim. Şimdi rahmet çağlayanlarında serinlesin ruhun. Sözler kâfi gelmiyor ahvalini anlatmak için:

"Bu âleme dair tükendi sözler
Perdeler inince kapandı gözler
Güneşim battı, karardı gündüzler
Huzur, talih bizi seçmiyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!"

Meçhule giden bir gemiyle yolcu ettik seni. Aslında gidilen yer hiç de meçhul değil. İnananlar için cennet bahçelerinden bir bahçe, inanmayanlar için cehennem çukurlarından bir çukur... Sen inanan bir insandın. İnşallah cenneti temaşa ediyorsun, huzurlusun, bahtiyarsın. Dünya perdeleri ve kapıları yüzüne kapansa da içindeki ışık, mekânını aydınlatmaya yeter. Senin ölümün ölümlerden biri olsa da bizim için bir ilkti. Çünkü insanın babası bir kez ölür. Bahçemiz tarumar oldu sen gittin gideli. Güllerimiz açmıyor, hepsi de solmaya yüz tuttu. Seni her geçen gün daha çok özleyorum. Seni dudaklarımdan dökülen şu sözlerle selamlıyorum.

"Rızamızla teslim olduk kadere
Ölüm bizi götürmesin kedere
Bu filmi seyrettik bilmem kaç kere
Kul arzuyla zehir içmiyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!"